

DĨ VÃNG...

HKL.

*Có những ngày ta cảm thấy cô đơn
Ta chẳng biết mình buồn vì ai nữa
Lòng ta như chiếc lều bung hết cửa
Gió lùa vào nỗi buồn trốn tìm nhau.
Có những ngày ta thấy trái tim đau
Bởi hình bóng một ai... lâu chẳng gặp
Một người mà nếu chẳng vì xa cách
Khi ta buồn... nhất định mượn bờ vai.
Có những ngày... ta chợt muốn nhớ ai
Một nỗi nhớ trong muôn vàn nỗi nhớ
Tim ta như căn lều hoang đầy gió
Và mệnh mang hơn cả ánh trăng vàng.
Có những ngày ta bỗng thấy hân hoan
Khi ai nói câu chưa chan thương mến
Tim ngân lên dạ khúc nghe xao xuyến
Mắt rạng ngời... và mê luyến vì yêu.
Nhưng sao ta... vẫn trần trờ bao điều
Ánh trăng đẹp nhưng lạnh nhiều hơn ấm
Lời yêu xưa làm con tim say đắm
Nhưng chỉ khi mơ mộng... thế mà thôi.
Lối về nào... từ bao tháng năm trôi
Đã xóa hết bởi xa rồi dĩ vãng
Nụ hôn nào trong chiều xưa đầy nắng
Giờ chỉ là những khoảnh khắc trong mơ...
Dấu tiếng yêu... chưa phai nhạt bao giờ...*

HKL.